

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobkyně **V. H.**, nar. x, bytem x, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení** se sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, o invalidní důchod, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 5. 2014, č. j. ,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Shora uvedeným rozhodnutím byly žalobkyni zamítnuty námitky proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 2. 2014, kterým byla žalobkyni zamítnuta žádost o invalidní důchod pro nesplnění podmínek podle ustanovení § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 155/1995 Sb.“), s odůvodněním, že podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Praha – východ (dále jen „OSSZ“) ze dne 10. 2. 2014, není žalobkyně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její pracovní schopnost pouze o 20 %.

Žalovaná odkázala na závěr lékaře LPS ČSSZ ze dne 7. 5. 2014, podle něhož rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles pracovní schopnosti je zdravotní postižení uvedené v kapitole XV. (funkční poruchy, postižení po úrazech, operacích), položce 11 (ztuhnutí nebo omezení pohybu v hlezenním kloubu/kloubech, podle rozsahu omezení, 10 – 20 %), přílohy k vyhlášce MPSV ČR, č. 359/2009 Sb., o posuzování invalidity, v platném znění (dále jen

„vyhláška č. 359/2009 Sb.“), pro které se stanovuje míra poklesu pracovní schopnosti 20 % a procentní míra poklesu pracovní schopnosti se ve smyslu ustanovení § 3 citované vyhlášky nemění. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně byl označen stav po zlomenině pravé patní kosti dne 14. 11. 2012, která byla řešena operačně – osteosyntézou a následně rehabilitací, kdy v říjnu roku 2013 došlo k operačnímu odstranění osteosyntetického materiálu a žalobkyni přetrvává omezená hybnost v dolním hlezenním kloubu o ½ a došlo také k rozvoji poúrazové artrózy.

K námitkám žalobkyně lékař LPS ČSSZ uvedl, že řešení situace, kdy žalobkyně je nezaměstnaná a vedena na úřadu práce, nepatří do kompetence posudkového lékaře. Lékař LPS ČSSZ konstatoval doloženou lékařskou zprávu z vyšetření ze dne 29. 3. 2014 v chirurgické ambulanci nemocnice Tanvald, podle níž i přes funkční pokles pracovní schopnosti žalobkyně byl objektivně popsán otok a palpační bolestivost pravé paty, klidná a pevná jizva, ve stoji zcela oploštělá příčná i podélná klenba, pohyblivost v talocrurálním kloubu dobrá. Na rentgenovém snímku byla patrná nevelká osteoporóza skeletu a těžká kominutivní zlomenina patní kosti s negativním Bohlerovým úhlem. Byla patrná rovněž Sudeckova osteoporóza a hraniční postavení fragmentů. Žalobkyni byla doporučena arthrodeza talo-kalkaneární s tím, že jinak bolesti nepřestanou. I přes doloženou lékařskou zprávu lékař LPS ČSSZ uzavřel, že funkční pokles pracovní schopnosti žalobkyně byl posudkovým lékařem OSSZ posouzen správně. Lékař LPS ČSSZ se s hodnocením zdravotního stavu žalobkyně plně ztotožnil, tj. s hodnocením postižení jmenované podle kapitoly XV., oddílu B a položky 11, přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. kde je popsáno ztuhnutí nebo omezený pohyb v hlezenním kloubu nebo kloubech procentním rozpětím 10 až 20 %, s tím, že byla správně zvolena horní hranice procentního rozpětí vzhledem k dělnické profesi žalobkyně a správně nebyla základní míra poklesu pracovní schopnosti navyšována.

Proti tomuto rozhodnutí byla podána správní žaloba, v níž žalobkyně namítala nesprávné posouzení svého zdravotního stavu jak lékařem OSSZ, tak i lékařem LPS ČSSZ. Žalobkyně soudu předložila další lékařské zprávy a při soudním jednání upřesnila, že se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení.

Žalovaná navrhla posouzení zdravotního stavu žalobkyně Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí ČR (dále jen „PK MPSV ČR“), a po seznámení se závěrem posudku této komise navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Při soudním jednání účastníci na svých stanoviscích setrvali.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

V posuzované věci jde o dávku podmíněnou zdravotním stavem žalobce a v takovém případě je rozhodnutí soudu závislé především na odborném lékařském posouzení. Ve správním soudnictví ve věcech důchodového pojištění posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost pojištěnců Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí ČR (dále jen „PK MPSV ČR“), jak vyplývá z § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení v platném znění. Z těchto důvodů soud požádal PK MPSV ČR (pracoviště v Praze) o podání posudku, který byl vypracován po jednání konaném dne 7. 4. 2015. Z obsahu tohoto posudku soud zjistil, že k datu vydání napadeného rozhodnutí žalobkyně nebyla invalidní podle § 39 odst. 1 zákona, neboť **nešlo** o pokles pracovní

schopnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 35 %. PK MPSV ČR zohlednila v souladu s hodnocením v námitkovém řízení jako rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně s nejvýznamnějším dopadem na pokles její pracovní schopnosti postižení podle kapitoly XV., položky 11, přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb. K lékařskému nálezu ze dne 29. 3. 2014, v němž byla popsána patrná nevelká osteoporóza skeletu a těžká kominutivní zlomenina patní kosti s negativním Bohlerovým úhlem PK MPSV ČR konstatovala, že nález již dále nebyl v ortopedických nálezech uváděn, nebylo rovněž zmíněno, že by Sudeckova osteoporóza byla léčena, a proto nešlo při posudkovém zhodnocení toto postižení brát na zřetel. Podle PK MPSV ČR i kdyby byl Sudeckův syndrom přítomen, jednalo by se o lehkou lokální poruchu s procentním hodnocením poklesu toliko 10 %, neboť pro vyšší stupeň hodnocení nebyla splněna potřebná kritéria. PK MPSV ČR tak stanovila míru poklesu pracovní schopnosti žalobkyně rovněž celkem na 20 %. Procentní míru pracovní schopnosti ve smyslu § 3 a § 4 vyhlášky č. 359/2009 Sb. neměnila. PK MPSV ČR ve shodě s posouzením v námitkovém řízení konstatovala, že k datu přezkoumání rozhodnutí se u žalobkyně nejednalo o invaliditu prvního, druhého ani třetího stupně.

S účinností od 1. 1. 2010 je nově definována invalidita v ustanovení § 39 zákona č. 155/1995 Sb. následujícím způsobem:

- 1) pojištěnec je invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého stavu nastal pokles jeho zdravotní činnosti nejméně o 35 %.
- 2) Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla:
 - a) nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 % jedná se o invaliditu prvního stupně,
 - b) nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně,
 - c) nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně.
- 3) Pracovní schopností se rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
- 4) Při určování poklesu pracovní schopnosti se vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření, přitom se bere v úvahu:
 - a) zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost,
 - b) zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav,
 - c) zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován,
 - d) schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával,
 - e) schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %,
 - f) v případě poklesu pracovní schopnosti též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

- 5) Za zdravotní postižení se pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí.

Žalobkyně se žalobou domáhala přiznání nároku na invalidní důchod. Od 1. 1. 2010 se za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce (§ 2 odst. 3 věta druhá vyhlášky č. 359/2009 Sb.).

Subjektivní pocit žalobkyně o tom, že by jí měl být přiznán invalidní důchod pro zjištěné zdravotní potíže, nemůže být důvodem pro přiznání tohoto důchodu, není-li podložen objektivně zjištěným zdravotním stavem. Invaliditu lze pojištěnci přiznat pouze tehdy, jestliže vyplývá z výsledků lékařských vyšetření a nikoliv proto, že pojištěnec je subjektivně o své invaliditě přesvědčen.

Podle ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s., v platném znění, při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl při rozhodování správního orgánu, tj. v předmětné věci stav ke dni 19. 5. 2014. Pokud u žalobkyně dojde (nebo již došlo) ke zhoršení zdravotního stavu, má kdykoliv možnost podat novou žádost o přiznání invalidity prvního až třetího stupně v novém správním řízení.

Po zhodnocení provedených důkazů dospěl soud v předmětné věci k závěru, že žaloba proti napadenému rozhodnutí žalované ze dne 19. 5. 2014 není důvodná. Při posouzení zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti žalobkyně vycházel soud především z posudku PK MPSV ČR ze dne 7. 4. 2015 vypracovaného na základě řádně zjištěného zdravotního stavu žalobkyně, neboť komise pro jeho posouzení měla dostatek odborných lékařských nálezů z doby před vydáním rozhodnutí. Soud proto považuje posudkové závěry, k nimž PK MPSV ČR dospěla za přesvědčivé, neboť v posudku je řádně stanovena hlavní příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně, je popsána míra funkčního postižení vyplývající z jejího postižení, je řádně odůvodněn posudkový závěr, rovněž je stanoveno i pracovní omezení, které však žalobkyni nevylučuje zcela z možnosti výkonu zdravotně vhodného zaměstnání. Lékař OSSZ, který vypracoval podkladový posudek pro vydání rozhodnutí žalované ze dne 25. 2. 2014 a lékař LPS ČSSZ hodnotící zdravotní stav žalobkyně v řízení o námitkách, tak i PK MPSV ČR hodnotili zdravotní stav žalobkyně, jak je uvedeno shora. Nejvyšší přiznaná 20 % ztráta pracovní schopnosti však nedosahuje požadovaných 35 % této ztráty pro invaliditu prvního stupně podle platných předpisů. Žalobkyně proto k datu vydání napadeného rozhodnutí nebyla uznána invalidní. Posudek PK MPSV ČR soud považuje za úplný a vyčerpávající, neboť byl vypracován za účasti odborných lékařů z oboru chirurgie, traumatologie, kam spadá hlavní zdravotní postižení žalobkyně, po zhodnocení veškeré zdravotnické dokumentace žalobkyně a při vypracování posudkových závěrů bylo vycházeno ze zjištěných diagnóz.

Krajský soud v Praze ze shora uvedených důvodů proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s., v němž je uvedeno, že soud zamítne žalobu, není - li důvodná. Soud napadené rozhodnutí žalované ze dne 19. 5. 2014 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu, protože žalobkyně neprokázala, že splnila podmínky pro přiznání invalidity prvního až třetího stupně a žalovaná se vypořádala dostatečným způsobem i se všemi námitkami uplatněnými žalobkyní proti rozhodnutí ze dne 25. 2. 2014.

Žalobkyně neměla ve věci úspěch a správní orgán nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení, soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 30. listopadu 2015

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová